

Biblická čtení:

2Mojžíšova 17,3-7: Lid tam žíznil po vodě a reptal proti Mojžíšovi. Vyčítali: „Proto jsi nás vyvedl z Egypta, abys nás, naše syny a stáda umožil žíznit?“ Mojžíš úpěl k Hospodinu: „Jak se mám vůči tomuto lidu zachovat? Taktak že mě neukamenují.“ Hospodin Mojžíšovi řekl: „Vyjdi před lid. Vezmi s sebou některé z izraelských starších. Také hůl, kterou jsi udeřil do Nilu, si vezmi do ruky a jdi. Já tam budu stát před tebou na skále na Chorébu. Udeříš do skály a vyjde z ní voda, aby lid mohl pít.“ Mojžíš to udělal před očima izraelských starších. To místo pojmenoval Massa a Meriba (to je Pokušení a Svár) podle sváru Izraelců a proto, že pokoušeli Hospodina pochybováním: „Je mezi námi Hospodin, nebo není?“

List Římanům 5,1-8: Když jsme tedy ospravedlněni z víry, máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista, neboť skrze něho jsme vírou získali přístup k této milosti. V ní stojíme a chlubíme se nadějí, že dosáhneme slávy Boží. A nejen to: chlubíme se i utrpením, vždyť víme, že z utrpení roste vytrvalost, z vytrvalosti osvědčenost a z osvědčenosti naděje. A naděje neklame, neboť Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán. Když jsme ještě byli bezmocní, v čas, který Bůh určil, zemřel Kristus za bezbožné. Sotva kdo je hotov podstoupit smrt za spravedlivého člověka, i když za takového by se snad někdo odvážil nasadit život. Bůh však prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní.

Jan 4,5-26: Na té cestě přišel k samařskému městu jménem Sychar, v blízkosti pole, jež dal Jákob svému synu Josefovi; tam byla Jákobova studna. Ježíš, unaven cestou, usedl u té studny. Bylo kolem poledne. Tu přichází samařská žena, aby načerpala vody. Ježíš jí řekne: „Dej mi napít!“ – Jeho učedníci odešli předtím do města, aby nakoupili něco k jídlu. – Samařská žena mu odpoví: „Jak ty jako Žid můžeš chtít ode mne, Samařanky, abych ti dala napít?“ Židé se totiž se Samařany nestýkají. Ježíš jí odpověděl: „Kdybys znala, co dává Bůh, a věděla, kdo ti říká, abys mu dala napít, požádala bys ty jeho, a on by ti dal vodu živou.“ Žena mu řekla: „Pane, ani vědro nemáš a studna je hluboká; kde tedy vezmeš tu živou vodu? Jsi snad větší než náš praotec Jákob, který nám tuto studnu dal? Sám z ní pil, stejně jako jeho synové i jeho stáda.“ Ježíš jí odpověděl: „Každý, kdo pije tuto vodu, bude mít opět žízeň. Kdo by se však napil vody, kterou mu dám já, nebude žíznit navěky. Voda, kterou mu dám, stane se v něm pramenem, vyvěrajícím k životu věčnému.“ Ta žena mu řekla: „Pane, dej mi té vody, abych už nežíznila a nemusela už sem chodit pro vodu.“ Ježíš jí řekl: „Jdi, zavolej svého muže a přijď sem!“ Žena mu odpověděla: „Nemám muže.“ Nato jí řekl Ježíš: „Správně jsi odpověděla, že nemáš muže. Vždyť jsi měla pět mužů, a ten, kterého máš nyní, není tvůj muž. To jsi řekla pravdu.“ Žena mu řekla: „Pane, vidím, že jsi prorok. Naši předkové uctívali Boha na této hoře, ale vy říkáte, že místo, na němž má být Bůh uctíván, je v Jeruzalémě!“ Ježíš jí odpoví: „Věř mi, ženo, že přichází hodina, kdy nebudete ctít Otce ani na této hoře ani v Jeruzalémě. Vy uctíváte, co neznáte; my uctíváme, co známe, neboť spása je ze Židů. Ale přichází hodina, ano, již je tu, kdy ti, kteří Boha opravdově ctí, budou ho uctívat v Duchu a v pravdě. A Otec si přeje, aby ho lidé takto ctíli. Bůh je Duch a ti, kdo ho uctívají, mají tak činit v Duchu a v pravdě.“ Žena mu řekla: „Vím, že přichází Mesiáš, zvaný Kristus. Ten až přijde, oznámí nám všecko.“ Ježíš jí řekl: „Já jsem to – ten, který k tobě mluví.“

Otázky a pochybnosti

Voda je symbol života. Propojuje naše dvě čtení. Poušť symbolizuje smrt. Voda je život. Ze skály na poušti vychází voda = život. Událost, která se odehrává na začátku izraelského putování pouští a hned pochybnosti a svár. Pochybnost, zda s námi Hospodin je či není. Boží slovo je život a Kristus je skála, ze které tryská voda – život. Vést s Pánem Bohem vášnivě rozhovory, klást otázky a hledat odpovědi, pokud nám jde o dobrý život podle jeho vůle, je správné. Nepochybujeme, zda Bůh je s námi - i v naší současné zkoušce, ať už je jakákoli; pro mnoho lidí je to válečný stav, psychické či fyzické trápení, finanční a hmotný nedostatek, nebo nedostatek lásky ve vztahu, samota. Neudělat chybu jako Izrael na poušti. Věřit Bohu, že se zkouškou ukáže i řešení a pomoc, protože je v tom všem, co prožíváme, s námi.

Slyšeli jsme část události, která se udála u studně Jákobovi. Co je klíčovou výpovědí z celého rozhovoru? „Bůh je Duch a ti, kteří ho uctívají, mají tak činit v Duchu a v pravdě.“

Samařanka měla pochybnosti, židé měli pochybnosti, my máme také pochybnosti. Jak je to s tou správnou vírou? Je Bůh s námi? Kde je ten pravý chrám, kde se s ním lze setkat? Otázky a pochybnosti ženy jsou i našimi otázkami. Kde je to moje

pravé místo každý den? Slyšet to, co Ježíš říká. Je důležité, jestli člověk tam, kam ho Kristus pozval a povolal, skutečně žije tou pravou úctou vůči Bohu, pravou poslušností jeho slova. Jestli nemá povrchní a formální přístup, ale žije skutečně Duchem, má duchovní poznání a vnáší své obdarování a dary všude tam, kde žije – v rodině, na ulici, v Majáku a Koruně – domech na půl cesty, v jakékoli jiné práci. Být vůči Bohu i vůči druhým lidem pravdivý. „Bůh je Duch, a ti, kteří ho uctívají, mají tak činit v Duchu a v pravdě“.

Kdo byli Samařané – skupina, která se nestala součástí sjednocení severního a jižního Izraele. Židé a Samařané se neměli vzájemně rádi, lišili se v detailech praktikování víry. Chrám na různých místech – Jeruzalém, hora Gerasim. Samařané se drželi výhradně knih Mojžíšových, ostatní knihy neměli. Pro Židy byli tedy nedostatečně věřící, řekla bych. Jak nám to připomíná situace různých křesťanských církví.

Bez vody nemůže být člověk živ. Ježíš mluví o metaforické vodě, žena myslí na vodu „běžnou“, jakkoli je vzácná. Když člověk „metaforicky“ žízní, něco mu duchovně chybí. Ježíš udělal na ženu velký dojem, když jí řekl o jejím osobním životě detaily, které možná neznali ani její sousedé. I na nás mnohdy různí lidé udělají dojem, vážíme si jich, ale do pořádku si člověk dává své problémy, svůj život sám. Prorok vidí to, co jiní nevidí. Má před sebou někoho, kdo jí může říci něco podstatného. Lidé, kterých si z různých důvodů vážíme, nám také mohou naznačit něco podstatného.

Ježíš jí jediné řekl, že je Mesiáš. Jeho poslání je univerzální, pomoc nabízí všem. Tehdy byly také různé představy o Mesiáši: 1. král podobný Davidovi (králi), 2. panovník, který zruší války; bude tedy králem míru, 3. trpící Mesiáš.

My víme, že přišel trpící Mesiáš, který se stal Spasitelem lidí. Pokud se nám dostane jeho milosti, přijímáme ho jako Spasitele pro svůj život a naše chování se pak postupně proměňuje podle jeho vůle, přání. Pak také můžeme opravdově uctívat Boha v Duchu a v pravdě. Pochopíme, že spása není vázána na určité místo, církev, kostel, rituál. Nám určité místo, způsob uctívání – rituál (liturgie, modlitby, bohoslužebné předměty, vybavení kostela, oděv faráře) pomáhá, ale současně bychom si měli být vědomi, že druhým pomáhá rituál jiný. Přeji nám, aby nám dnešní přemýšlení nad biblickými úryvky část našich otázek a především případných pochybností odstranilo.